

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Bc. X. Y.**

proti

žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2024, č. j. MO 870588/2024-1304

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále též „AČR“) ve věcech služebního poměru ze dne 8. 8. 2024, sp. zn. 14136/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) dnem 31. 10. 2024 propuštěna ze služebního poměru vojáka z povolání z důvodu nezpůsobilosti vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení ze zdravotních důvodů s tím, že pro ni není jiné služební zařazení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Na základě závěru lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci ze dne 16. 11. 2023, ev. č. X vydaného Centrem zdravotních služeb Bechyně (dále jen „posudek ev. č. X“) se závěrem „*Posuzovaná osoba dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilosti.*“ byla žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím dnem 31. 10. 2024 propuštěna ze služebního poměru vojáka z povolání z důvodu nezpůsobilosti vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení ze zdravotních důvodů s tím, že pro ni není jiné služební zařízení.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve vztahu k propuštění žalobkyně ze služebního poměru potvrdil; odvolacím námitkám žalobkyně, které jsou obdobné jako námitky uplatněné v žalobě, nepřisvědčil z důvodů podrobně uvedených v napadeném rozhodnutí.

III. Žaloba

4. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové. Shrnula dosavadní průběh řízení a zdůraznila, že oběma rozhodnutími byla zkrácena na svém veřejném subjektivním právu přímo a také v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení. Namítla nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost a zmatečnost. V žalobě uplatnila celkem čtyři žalobní body.
5. V prvním žalobním bodě namítla neplatnost posudku ev. č. X. V rámci správního řízení navrhla přezkoumání posudku ev. č. X z důvodu jeho zjevné nesprávnosti. Podotkla, že posudek ev. č. X je v rozporu s lékařským posudkem ze dne 1. 11. 2023, ev. č. Y (dále jen „posudek ev. č. Y“). Při vypracování posudku nebyla zohledněna léčba, která významně zlepšila zdravotní stav žalobkyně. Nebyla předložena komplexní zdravotnická dokumentace a nebyly předloženy záznamy o jednání, na základě nichž byl posudek projednáván. Posudek ev. č. X nebyl vypracován objektivně, přičemž nebyl zohledněn její aktuální zdravotní stav, který se mohl změnit.
6. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně poukázala na to, že v personálním rozkazu ředitele Agentury personalistiky AČR sp. zn. 19603/2023 ze dne 14. 12. 2023 (dále jen „personální rozkaz sp. zn. 19603/2023“), proti kterému podala odvolání, absentuje související určení při přeložení, resp. na jaké služební místo se žalobkyně podle § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání zařazuje. Výrok předmětného rozhodnutí je zmatečný. S odkazem na § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání zdůraznila, že předpoklad pro zařazení do dispozice je předběžnou otázkou, která musí být bez pochyb splněna, aby mohlo být přistoupeno k aplikaci právní normy. Vyzdvihla, že nastolené řešení nepodléhá jakémukoliv přezkumu. K uvedenému připomněla, že posudek ev. č. X byl napaden opravným prostředkem, přičemž samotný lékařský posudek nepředstavuje pravomocné správní rozhodnutí. Na základě podnětu měl služební orgán před vydáním napadeného rozhodnutí zjistit, zda se o předběžné otázce nevede další řízení, ze kterého vzejde o předběžné otázce pravomocné rozhodnutí. Služební orgán měl tak postupovat dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Napadené rozhodnutí je proto vydané předčasně, v rozporu se správním řádem, neboť o předběžné otázce nebylo pravomocně rozhodnuto. Napadené rozhodnutí je rovněž nezákonné pro rozpor s ustanoveními správního řádu.
7. Ve zbylé argumentaci žalobkyně poukázala na předcházející lékařské posudky a genezi tamních řízení.

8. Žalobkyně v tomto žalobním bodě též namítla, že posudek ev. č. X pozbyl platnosti na základě provedené vstupní prohlídky, kdy byl žalobkyni vystaven lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci ze dne 11. 4. 2024, ev. č. Z (dále jen „posudek ev. č. Z“). Výrok personálního rozkazu ředitele Agentury personalistiky AČR sp. zn. 8368/2024 ze dne 16. 6. 2024 (dále jen „personální rozkaz sp. zn. 8368/2024“) je proto zmatečný, přičemž služební orgán použil pro své rozhodnutí neplatný podklad. Žalobkyně rovněž poukázala na svůj návrh na odeslání k přezkumnému řízení.
9. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla zmatečnost řízení, kterou spatřuje v tom, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 5. 2024 ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 145 odst. 1 písm. d) zákona o vojácích z povolání absentuje datum, ke kterému má být propuštěna. Žalobkyně se domnívala, že pokud je dle personálního rozkazu sp. zn. 19603/2023 určena do dispozice nejdéle do 30. 6. 2024, tak následujícím dnem bude propuštěna ze služebního poměru. Namítla, že o jejím odvolání, jež podala proti personálnímu rozkazu sp. zn. 8368/2024, nebylo vůbec rozhodnuto; k tomu poukázala na § 10 odst. 2 písm. a) a § 10 odst. 6 zákona o vojácích z povolání, čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny. Pokud žalobkyně nebyla informována o všech skutečnostech a neměla možnost se k nim vyjádřit, mohlo být porušeno její právo na obhajobu. Žalobkyně spatřuje porušení zásady právní jistoty a předvídatelnosti jakožto základního principu právního státu, a to v opakovaných změnách data propuštění a nejasnosti ohledně jejího konečného termínu propuštění.
10. Pokud byla žalobkyně v dispozici velitele 14. pluku logistické podpory jakožto jejího služebního orgánu, spadala do jeho pravomoci. Podnět na určení do dispozice měl vydat služební orgán, pod který žalobkyně spadá. Žalobkyně byla krácena na právech a služební orgán překročil své pravomoci tím, že by mohl obejít služební orgán a vydat bez jeho vědomí personální rozkaz, který není opřen o personální podnět.
11. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že nedošlo k vypořádání závazků ze strany AČR vůči ní před propuštěním ze služebního poměru. Dle žalobkyně se jedná o neprovedení služebního hodnocení v letech 2021, 2022 a 2023 a s tím spojeným nárokem na dorovnání služebního platu formou výkonnostního příplatku. V důsledku porušení povinnosti zaměstnavatele byla žalobkyni způsobena materiální újma v podobě neoprávněného snížení služebního platu. Žalobkyně navrhla provést služební hodnocení a vyplatit náležitou odměnu. Žalobkyni mohla vzniknout finanční škoda, která se skládá z neoprávněně nevyplacených částí služebního platu za roky 2021, 2022, 2023, přičemž této náhrady škody se žalobkyně domáhá. V rámci své argumentace též poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2023, č. j. 57 Ad 7/2022-58.
12. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla porušení § 20 zákona o vojácích z povolání, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí byla v dočasné neschopnosti ke službě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí blíže nerozvedl, proč se § 20 odst. 2 zákona o vojácích z povolání na zákaz propuštění dle § 20 odst. 1 písm. a) téhož zákona na propuštění z důvodu uvedeného v § 19 odst. 1 písm. c) citovaného zákona nevztahuje. Žalobkyně setrvala na závěru, že dle zákonné úpravy nelze propustit vojáka, který je nemocný. Žalovaný neuvedl důvody, které by vyvrátily tvrzení ohledně zákazu propuštění ze služebního poměru při dočasné neschopnosti ke službě. Zdůraznila, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla v dočasné pracovní neschopnosti, nikoliv v dlouhodobé neschopnosti výkonu služby. V důsledku mylného výkladu žalovaný uvedl žalobkyni v omyl.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že velká část obsahu odůvodnění žaloby trpí argumentační nekonzistentností, neboť svým obsahem do značné míry směřuje proti jiným rozhodnutím. Podstatná část argumentace pod prvním a druhým žalobním bodem se týká předchozích rozhodnutí o určení do dispozice.
14. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že námitky vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž odkázal na argumentaci uvedenou na straně 2 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že posudky nejsou ve vzájemné kolizi, a to věcné ani právní, neboť byly vydány jako podklad pro působení žalobkyně v odlišných situacích a organizačních celcích v rámci AČR, přičemž jeden se týkal posouzení způsobilosti v rámci jejího dosavadního služebního zařazení a druhý byl vydán ve vztahu k jejímu dočasnému působení v dispozici bez formální změny služebního zařazení. Předchozí lékařské posudky se týkaly předchozích období služebního poměru, a proto nemají na předmětné řízení o propuštění ze služebního poměru žádný vliv.
15. Ani argumentaci vyličenou pod druhým žalobním bodem neshledal žalovaný důvodnou. Uvedení konkrétního dne propuštění ze služebního poměru při zahájení řízení není možné, neboť u tohoto typu řízení nelze předem stanovit okamžik ukončení řízení o propuštění ze služebního poměru.
16. V návaznosti na žalobní argumentaci žalovaný dodal, že dne 30. 8. 2024 jím byl vydán personální rozkaz č. j. MO 685196/2024-1304 (dále jen „personální rozkaz č. j. MO 685196/2024-1304“), který personální rozkaz sp. zn. 8368/2024 potvrdil. Přesto, že uvedené bylo součástí jiného správního řízení SpMO 49363/2024-2230, zaslal žalovaný soudu personální rozkaz č. j. MO 685196/2024-1304 s doručenkou.
17. Argumentace uvedená pod třetím žalobním bodem se dle žalovaného týká zcela jiných nároků, které ani nebyly předmětem řízení vedeném pod sp. zn. SpMO 39002/2024-2230.
18. Pokud jde o poslední (čtvrtý) žalobní bod, žalovaný má za to, že se již s argumentací žalobkyně vypořádal v napadeném rozhodnutí, kde odkázal na § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání; v případě, že je voják v dočasné neschopnosti ke službě, tak se na něho zákaz propuštění ze služebního poměru nevztahuje dle § 20 odst. 2 citovaného zákona.
19. Žalovaný uzavřel, že ze spisové dokumentace vyplývá, že byly splněny podmínky ustanovení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání, dle kterého musí být voják propuštěn ze služebního poměru, pokud přestal být ze zdravotních důvodů způsobilý vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení a není pro něho jiné služební zařazení.

V. Replika

20. Žalobkyně v návaznosti na vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný nepodložil a nezargumentoval, na jakém zákonném podkladě je možné, aby byly v jednu dobu platné dva lékařské posudky o zdravotní způsobilosti. Dále uvedla, že samotný přesun žalobkyně do jiného místa byl protizákonný v tom, že zcela absentovalo související určení při přeložení, tedy na jaké služební místo se podle § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání žalobkyně zařazuje. Poukázala na to, že ve vlastní žádosti žádala o přeložení a služební zařazení. Pokud správní orgán učinil pouze část z předpokládaného právního jednání, tedy jen přeložení bez služebního zařazení, což nemohla žalobkyně předpokládat, vyvstává otázka, zda by žalobkyně sama z vlastní vůle žádala o přeložení a určení do dispozice a k takovému postupu dala souhlas. Žalobkyně v minulosti písemně uvedla, že má nadále zájem být vojákem z povolání v přímém výkonu služby, nikoliv v dočasné dispozici. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tak stavěla pro žalovaného najisto svoji vůli, že jednostranný souhlas se svým přeložením ve smyslu § 41 odst. 3 zákona o vojácích z povolání bez současného služebního zařazení by nikdy nedala.

21. Žalobkyně dále namítla, že při vydání personálního rozkazu č. j. MO 685196/2024-1304 nastala zcela fatální a nezpochybnitelná vada, neboť předmětný personální rozkaz byl sice zaslán cestou datové schránky, avšak byl doručen do jiné datové schránky, než odpovídá povaha tohoto dokumentu. Doplnila, že ke konci roku 2024 ve své schránce pro podnikající fyzickou osobu našla dokument, který odpovídá dokumentu č. j. MO 685196/2024-1304, avšak tento dokument nebyl datován 30. 8. 2024, neboť zde absentovalo uvedení konkrétního dne. Žalovaný dokument č. j. MO 685196/2024-1304 fakticky doručoval dne 2. 9. 2024 v 12:36 hod. do datové schránky pro podnikající fyzickou osobu, do které se žalobkyně přihlásila dne 30. 12. 2024 v 17:10 hod. K uvedenému poznamenala, že datová schránka je fakticky spravována třetí osobou. Žalovaný svým pochybením a neodstranitelnou vadou v doručování personálního rozkazu č. j. MO 685196/2024-1304 přímo zkrátil práva žalobkyně, neboť jí bylo odepřeno základní právo podat proti tomuto personálnímu rozkazu správní žalobu.
22. Žalobkyně dále uvedla, že nezpracování a neprovedení celého hodnotícího procesu má přímý finanční dopad na žalobkyni v podobě nenavýšení služebního platu formou výkonnostního příplatku, a to na základě závěrů služebního hodnocení za roky 2021, 2022 a 2023. Uvedené má vliv na výpočet finančních nároků žalobkyně, konkrétně na relevantní finanční výši výsluhového příspěvku a finanční výši odchodných platů. Tím mohla vzniknout finanční újma nesprávnou výší služebního platu nezapočítáním výkonnostního příplatku za jednotlivé roky služebního hodnocení.
23. Žalobkyně rovněž zopakovala, že v době, kdy byla v dočasné pracovní neschopnosti, byla dle platného posudku ev. č. Z zdravotně způsobilá a schopná bez omezení vykonávat službu, a proto se na ní nemohlo vztahovat ustanovení § 20 odst. 2 zákona o vojácích z povolání.
24. Závěrem namítla, že v nabídkách se nikdy nevyskytlo takové služební místo, které by akceptovalo § 41 odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Při nabídce nebyla dodržena zásada rovnosti, neboť dle zaměstnavatele službu na jejím služebním místě nemohla vykonávat pouze na KVV Plzeň, kdežto na dalších KVV po celé České republice již toto místo vykonávat mohla.

VI. Posouzení věci soudem

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
26. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
27. Podle § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják, který nemůže vykonávat službu ve svém služebním zařazení nebo nemůže být služebně zařazen, se určí do dispozice.*
28. Podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání *do dispozice se určí voják na dobu nejvýše 6 měsíců, není-li možné rozhodnout o jeho služebním zařazení.*

29. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání *voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud přestal být ze zdravotních důvodů způsobilý vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím, nebo podle zvláštního právního předpisu není způsobilý pro další výkon služby v dosavadním služebním zařazení a není pro něho jiné služební zařazení.*
30. Podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání *rozhodnutí o propuštění vojáka ze služebního poměru nesmí být vydáno při dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc nebo úraz, s výjimkou případů, které jsou podle zvláštního právního předpisu důvodem zániku nároku na nemocenské.*
31. Podle § 20 odst. 2 zákona o vojácích z povolání *zákaz propuštění se nevztahuje na propuštění z důvodů uvedených v § 19 odst. 1 písm. a), b), c), f) a i) až o).*
32. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36) je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě, neboť je třeba vycházet z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v předchozím průběhu řízení (odvolací námitky), musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí, které se s těmito námitkami vypořádává. Žalobní body se musí vztahovat k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012-125). Pokud žalobkyně dostatečně nereagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný námitky vypořádal, značně tím snížila svou šanci na procesní úspěch. Rovněž je zapotřebí připomenout, že pokud žalobkyně neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům správního (služebního) orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Soud s přihlédnutím k právě uvedeným judikатурním východiskům konstatuje, že se v rámci posouzení všech žalobních bodů víceméně ztotožnil s argumentací, kterou uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto níže k námitkám, které neshledal důvodnými, jen stručně uvádí argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, s níž se ztotožnil a převzal jako argumentaci vlastní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012-125).
34. Soud dále ve vztahu k vzneseným žalobním námitkám zdůrazňuje, že žalobní argumentace je z velké části nesrozumitelná, žalobkyně mezi žalobními body často přeskakuje a nesouvisle rozvíjí svou argumentaci uvedenou v jiných částech žaloby. V žalobě soud postrádá jednoznačné propojení skutkového popisu s tvrzením, jak byla žalobkyně zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Argumentace žalobkyně je mnohdy uvozena pouze podmiňovacími slovesy, a jedná se tak o čistě hypotetické úvahy. Žalovanému je nutno přisvědčit v tom, že žalobkyně se v žalobě z velké části zabývala řízeními, které s nyní projednávanou věcí nesouvisejí. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dle judikatury správních soudů dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména

ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se typicky jedná v případech, kdy správní orgány opřely rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Nicméně správní orgán nemusí reagovat na každou dílčí námitku. Správní orgán může mj. vystavět vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, *CASINO KARTÁČ Group*, bod 28 a ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79, *Boskovice*, bod 23). Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74 a uzavírá, že žádné takové pochybení ve správních rozhodnutích neshledal. Služební orgány (služební orgán I. stupně a žalovaný) ve svých rozhodnutích odpovídajícím způsobem předešly své úvahy a vysvětlily, proč dospěly k vyřčeným závěrům, přičemž žalovaný se vypořádal též se všemi podstatnými odvolacími námitkami. Jejich závěry jsou dle přesvědčení soudu jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti o tom, jakými úvahami byly služební orgány ve svém rozhodování vedeny. Lze shrnout, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, jsou dostatečně odůvodněná, určitá a srozumitelná, a tudíž i přezkoumatelná.

35. Nikoli zanedbatelná část žalobní argumentace uplatněné pod prvním a druhým žalobním bodem se týká předchozích rozhodnutí o určení žalobkyně do dispozice; tyto námitky tak nesměřovaly přímo do napadeného rozhodnutí. K prvnímu a k druhému žalobnímu bodu soud proto pouze *obiter dictum* s odkazem na § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání podotýká, že v průběhu kariéry vojáka mohou nastat situace, kdy nemůže konat službu ve svém služebním zařazení nebo o jeho služebním zařazení nemůže být rozhodnuto. V takovém případě se voják personálním rozkazem určí do dispozice. Důvody pro určení do dispozice jsou taxativně vymezeny v § 10 odst. 2 téhož zákona. V případě, že služební orgán nemůže rozhodnout o zařazení vojáka na služební místo, může být voják určen do dispozice až na dobu 6 měsíců [viz § 10 odst. 2 písm. a) citovaného zákona]. Po tuto dobu koná voják službu podle pokynů nadřízeného. Náleží mu služební tarif a výkonnostní příplatek podle předchozího služebního zařazení, lze mu udělit odměnu, přiznat zvláštní příplatek a také příplatek za službu v zahraničí (srov. SKORUŠA, L., DANĚK, J. a kol. *Zákon o vojácích z povolání: Komentář*. Wolters Kluwer, 2021.). V nyní projednávané věci však žalobkyně napadla rozhodnutí, jímž byla propuštěna ze služebního poměru. K tomu soud předesílá, že ustanovení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání obsahuje dva různé důvody propuštění spočívající ve zdravotní nebo právní nezpůsobilosti konat službu ve stávajícím služebním zařazení. V případě žalobkyně se jednalo o zdravotní nezpůsobilost konat službu ve stávajícím služebním zařazení. K uvedenému soud poukazuje na komentářovou literaturu, podle které „(z)atímco úplná ztráta zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské činné

služby je důvodem k zániku služebního poměru (§ 18), v tomto případě se zdravotní nezpůsobilost dotýká pouze stávajícího služebního zařazení. Pokud je vojákovi po přezkumném řízení stanovena zdravotní klasifikace "Schopen s omezením (značka C)", tak může pokračovat ve výkonu služby na jiném vhodném služebním místě. Pouze v případě, že pro něj není nalezeno odpovídající služební zařazení, musí být propuštěn. Zákon úmyslně vyjímá zdravotní důvody související s těhotenstvím, protože by propuštění těhotných vojáků bylo diskriminační. Dalším důvodem pro propuštění vojáka z povolání ze služebního poměru je ztráta právní způsobilosti pro výkon služby, která může spočívat např. v nesplnění podmínek pro přístup fyzické osoby k utajovaným informacím ("ztráta prověrky"). I v tomto případě může být voják propuštěn pouze v případě, že jej nelze služebně zařadit na jiné služební místo, pro které splňuje stanovené podmínky." (viz SKORUŠA, L., DANĚK, J. a kol. Zákon o vojácích z povolání: Komentář. Wolters Kluwer, 2021; podtržení doplněno soudem).

36. Pokud jde o další část žalobní argumentace, je nutno předeslat, že otázkou lékařských posudků se žalovaný zabýval na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě obsáhle uváděla, z jakých důvodů považuje posudek ev. č. X za neplatný. Uvedené námitky však žalobkyně mohla a měla vznášet, jak sama ostatně podotkla, v řízení o návrhu na přezkoumání lékařského posudku podle § 46 odst. 1 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Soud se tedy v nynějším řízení nemůže vyjadřovat k namítané neplatnosti lékařského posudku a posuzovat jej, neboť uvedené lze namítat pouze v řízení o návrhu na přezkoumání lékařského posudku podle § 46 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách. Žalobkyně přitom ani neuvedla, v jakém stádiu se řízení o přezkoumání lékařského posudku nachází. Na tomto místě soud považuje za potřebné zdůraznit, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, jakkoliv se jedná o rozhodnutí ve formálním smyslu, nezasahuje bezprostředně do práv a povinností fyzických či právnických osob. Nejvyšší správní soud se otázkou přezkumu lékařských posudků v minulosti již opakovaně zabýval a dovodil, že lékařský posudek nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 225/2016-36 a ze dne 26. 1. 2016, č. j. 8 As 151/2015-33). Je-li výsledkem lékařského posouzení obsaženého v lékařském posudku závěr, že posuzovaná osoba pro svůj zdravotní stav dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost, vyplývá z tohoto závěru povinnost služebního orgánu posuzovanou osobu přeložit do podřízenosti jiného služebního orgánu nebo propustit. Tato povinnost vzniká služebnímu orgánu ze zákona, nikoliv z posudku. Nezpůsobilost k výkonu určité činnosti posudek nezakládá, ale pouze deklaruje. Z výše uvedených důvodů soud hodnotil předmětný posudek jako jeden z podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí.
37. Soud v rámci hodnocení dané věci vycházel zejména z nálezů ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že lékařský posudek vydaný podle § 77 odst. 1 zákona č. 20/1996 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o péči o zdraví lidu“), je „souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy, že lékař při posuzování volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoli. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje.“ V současné době je posudková péče upravena v § 41 a násl. zákona o specifických zdravotních službách. Nová úprava nevylučuje použití výše uvedené judikatury, z níž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyplývá, že lékařský posudek není rozhodnutím o právu či povinnosti, nýbrž jde pouze o posouzení zdravotního stavu. Totéž platí i o rozhodnutí správního orgánu, který rozhoduje o návrhu na jeho přezkum.

38. Z posudku ev. č. X plyne závěr, že žalobkyně dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost. Současně z doplňující lékařské zprávy ze dne 16. 11. 2023, která tvoří přílohou část zmíněného posudku, plyne, že dlouhodobá zdravotní nezpůsobilost se vztahuje pouze na pracovní prostředí Krajského vojenského velitelství Plzeň (dále jen „KVV Plzeň“). Předmětný posudek obsahuje všechny zákonné náležitosti. Žalobkyně nicméně v žalobě nenapadá rozhodnutí o přezkumu posudku ev. č. X; navíc změnu svého zdravotního stavu vystavěla pouze v rovině, že se její stav „mohl“ (i v mezidobí) změnit. Netvrdila tak, že došlo prokazatelně ke změně, která by vyvracela posudek ev. č. X, resp. jeho závěr, jež by neodpovídal situaci ke dni, kdy byl předmětný posudek vypracován. Ani v rámci správního řízení žalobkyně nepředložila žádné lékařské zprávy, které by vyvracely závěry posudku ev. č. X; případně nespecifikovala pochybení, která by měla vyplývat z rozhodnutí vzešlého z řízení o návrhu na přezkoumání lékařského posudku podle § 46 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách. Stejně tak žalobkyně pouze obecně konstatovala, že nebyla předložena komplexní zdravotnická dokumentace a nebyla provedena všechna potřebná vyšetření. Soud však v tomto ohledu postrádá jakoukoliv konkretizaci, jaká část zdravotnické dokumentace nebyla zohledněna, případně jaká vyšetření, na základě nichž by bylo možné závěry učiněné v předmětném posudku zpochybnit, měla být opomenuta. Takto obecně koncipovaná žalobní argumentace soudu neumožňuje se k údajným vadám při vydání posudku ev. č. X blíže vyjádřit. K otázce komparace posudku ev. č. X a posudku ev. č. Y pak soud odkazuje na níže uvedené vypořádání žalobních námitek. Z výše uvedených důvodů soud neprovedl důkaz návrhem na přezkoumání posudku ev. č. X, návrhem na odeslání k přezkumnému řízení ze dne 24. 10. 2024 (včetně doručenky) a žádostí odbornému lékaři o vystavení lékařské zprávy (včetně doručenky). Provedení těchto důkazních návrhů shledal nadbytečným pro rozhodnutí o žalobě.
39. Otázka zdravotní způsobilosti k výkonu služby na služebním místě závisí na posouzení poskytovatelem pracovně lékařských služeb. Podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona o specifických zdravotních službách nastávají právní účinky lékařského posudku se závěrem o zdravotní nezpůsobilosti, dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti posuzované osoby nebo zdravotní způsobilosti s podmínkou, která je stanovena poprvé, pro osobu, které byl předán, dnem jeho prokazatelného předání. Dle § 46 odst. 3 zákona o specifických zdravotních službách návrh na přezkoumání lékařského posudku nemá odkladný účinek, jestliže z jeho závěru vyplývá, že posuzovaná osoba je pro účel, pro nějž byla posuzována, zdravotně nezpůsobilá, zdravotně způsobilá s podmínkou nebo pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost. Lékařské posudky s právě citovanými závěry jsou okamžitě účinné a je třeba se jimi řídit [srov. MACH, J., BURIÁNEK, A., ZÁLESKÁ, D., STEINLAUF(VRÁBLOVÁ), B., STIERANKOVÁ, A. *Zákon o specifických zdravotních službách: Praktický komentář*. Wolters Kluwer, 2023]. Námitka, že služební orgán mohl v řízení pokračovat či vydat svá rozhodnutí až po přezkoumání pracovně lékařského posudku (resp. o rozhodnutí o předběžné otázce) není důvodná. K uvedenému soud poukazuje na § 57 odst. 2 správního řádu, dle kterého probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, postupuje správní orgán podle § 64 správního řádu. Ustanovení § 64 správního řádu správnímu orgánu umožňuje řízení přerušit, neukládá mu však takovou povinnost. Služební orgány tudíž nebyly ze zákona povinny přerušit řízení do doby, než bude rozhodnuto ve věci

přezkoumání pracovně lékařského posudku. Navíc žalobkyně v rámci správního řízení námitky stran probíhajícího řízení o návrhu na přezkoumání lékařského posudku nevznesla a v řízení před soudem vůbec nespecifikovala, kdy mělo být řízení o přezkoumání pracovně lékařského posudku zahájeno ani v jakém stádiu se toto řízení nachází. Na okraj lze poznamenat, že návrh na přezkoumání lékařského posudku, jež žalobkyně přiložila k žalobě, není opatřen datem. Soud proto nevěšel na argumentaci žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s ustanoveními správního řádu.

40. Žalovaný též přílehavě konstatoval, že posudky, které žalobkyně považuje za podstatné (zejména posudek ev. č. X versus ev. č. Z), nejsou ve vzájemné kolizi, a to věcné ani právní, neboť byly vydány jako podklad pro působení žalobkyně v odlišných situacích a organizačních celcích v rámci AČR, což vyplývá i ze samotné žalobní argumentace. Dlužno doplnit, že argumentaci řadou předcházejících lékařských posudků žalobkyně vznesla teprve až v žalobě, a žalovaný se tak z logiky věci nemohl s touto argumentací vypořádat v napadeném rozhodnutí. Soud v tomto směru neshledal důvod pro provedení důkazu lékařským posudkem ze dne 21. 2. 2023 ev. č. W (dále jen „posudek ev. č. W“) a posudkem ev. č. Y. Předchozí lékařské posudky se týkaly předešlých období služebního poměru žalobkyně, jak vyplývá jednak z jejich datace, tak ze samotné argumentace žalobkyně, a proto nemohou mít na nyní projednávanou věc jakýkoli vliv. Případná není ani argumentace žalobkyně, že posudek ev. č. X je v rozporu s posudkem ev. č. Y. Z výše uvedených důvodů se tak soud argumentací popisující genezi lékařských posudků nezabýval. Stejně tak z výše uvedených důvodů považuje soud za nadbytečné, aby si vyžádal ze strany žalovaného spis vedený pod sp. zn. 14136/2024, resp. aby jej, jak žalobkyně uvedla, žalovaný předložil jako důkaz. Řečeno jinak, namítané posudky jsou od sebe oddělitelné a jsou na sobě nezávislé. Navíc, jak sama žalobkyně podotkla, byly ze strany služebního orgánu podány návrhy na jejich přezkum, přičemž minimálně v jednom případě došlo ke zrušení posudku rozhodnutím Ústřední lékařské komise MO (posudek ev. č. W). Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobkyně vznáší obecné pochybnosti stran přezkumu posudku ev. č. Y (dodržení lhůt a procesních práv v řízení o návrhu na přezkum lékařského posudku), které konstruovala formou pouhých úvah, aniž by poukazovala na konkrétní pochybení. Pokud žalobkyně odkazuje na předchozí lékařské posudky, je třeba si uvědomit, že žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel právě z posudku ev. č. X, a proto v dané věci není rozhodné, zda se dřívější posudky ke zdravotní způsobilosti žalobkyně vyjádřily odlišně. Soud nespatřuje vadu ani v tom, že v posudku ev. č. X není explicitně uvedeno, jak se dřívější posudky od sebe liší, neboť se nejedná o zákonem předepsanou náležitost, kterou posudek musí obsahovat. Služební orgány vystavěly svá rozhodnutí na závěrech uvedených v posudku ev. č. X, který reflektoval aktuální zdravotní způsobilost žalobkyně k výkonu služby.
41. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že posudek ev. č. X pozbyl platnosti na základě provedené vstupní prohlídky, při níž byl žalobkyni vystaven posudek ev. č. Z. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 2 a 3 uvedl, že posudky (ev. č. X a ev. č. Z) „*nejsou ve vzájemné kolizi ani věcné (byly vydány jako podklad pro působení odvolatelky v odlišných situacích a organizačních celcích v rámci AČR) ani právní (zatímco jeden se týkal posouzení způsobilosti v rámci jejího dosavadního služebního zařazení, druhý byl vydán ve vztahu k jejímu dočasnému působení v dispozici bez formální změny služebního zařazení)*“. V rámci právních předpisů upravujících posuzování způsobilosti k výkonu služby nelze nalézt obdobu obecného právního principu o nahrazování předchozího dokumentu ve smyslu „*posudek posterior derogat posudek priori*“. Soud v tomto směru nesdílí názor žalobkyně, že žalovaný

v napadeném rozhodnutí nepodložil a nevysvětlil, na jakém zákonném podkladě je možné, aby byly v jednu dobu platné dva lékařské posudky o zdravotní způsobilosti. Platnosti pozbývá lékařský posudek mimo jiné dnem, kdy měla být provedena lékařská prohlídka za účelem nového posouzení zdravotní způsobilosti posuzované osoby či dnem, kterým nastaly právní účinky lékařského posudku vydaného pro stejný účel a za stejných podmínek jako předcházející posudek. Tak tomu však v daném případě není. Pokud se posudky týkaly odlišných situací a jiných záležitostí – na jedné straně posouzení způsobilosti v rámci dosavadního služebního zařazení žalobkyně (služební poměr, vedoucí starší důstojník oddělení obranných příprav štábu KVV Plzeň), na straně druhé pak posouzení způsobilosti v rámci dočasného působení v dispozici bez formální změny služebního zařazení, nelze dovodit závěr, že se jednotlivé posudky navzájem vylučují. Z výše uvedených důvodů soud shledal nadbytečným provedení důkazu posudkem ev. č. Z.

42. V návaznosti na shora uvedené byla žalobkyni v období od ledna 2024 do června 2024 nabídnuta služební místa, která mimo jiné odpovídala její kvalifikaci a době výkonu služby v hodnosti, avšak žalobkyně s případným služebním zařazením na některá z nabídnutých služebních míst souhlas nevyjádřila, resp. trvala na služebním zařazení v místě svého bydliště.
43. Soud předně poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2016, č. j. 9 Ad 4/2014-39, ve kterém soud nevešel na námitky, jimiž žalobce v předmětné věci brojil proti tomu, že mu nebyl řádně doručen personální rozkaz o určení do dispozice. Soud v dané věci shledal, že *„pochybení služebního funkcionáře, k němuž došlo při oznamování personálního rozkazu o určení do dispozice žalobci, totiž nemůže mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání. Dle dikce zmíněného zákonného ustanovení je pro vydání tohoto rozhodnutí významné pouze to, zda došlo k takové organizační změně, v důsledku které pro daného vojáka není v armádě jiné služební zařazení. Tato podmínka byla v případě žalobce splněna. Zákonnost postupu služebního funkcionáře při určení vojáka do dispozice, které časově předcházelo vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, zkrátka není podmínkou pro propuštění vojáka ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, a procesní pochybení služebního funkcionáře při oznamování personálního rozkazu o určení žalobce do dispozice ředitele KVV Ostrava tedy nijak nebránilo následnému propuštění žalobce ze služebního poměru.“* Jinými slovy, pochybení služebního funkcionáře, k němuž došlo při oznamování personálního rozkazu o určení vojáka do dispozice dle § 145a zákona o vojácích z povolání, nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí o propuštění vojáka ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání. Soud ve zmíněném rozsudku dále konstatoval, že *„výběr vojáka dle § 6 odst. 3 a 4 zákona o vojácích z povolání, který je pro služební zařazení na konkrétní systemizované místo v armádě nejvhodnější, je zcela věcí služebního orgánu nadaného personální pravomocí, a soudu nepřísluší do procesu tohoto výběru jakkoliv zasahovat.“* Byť se zmíněný rozsudek týkal skutkově odlišné situace, soud má za to, že podstata sporu je stejná. I pokud by personální rozkazy sp. zn. 19603/2023 a sp. zn. 8368/2024 byly v rozporu se zákonem, jejich případná nezákonnost nemá vliv na zákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyni namítaná pochybení služebního funkcionáře totiž nemůžou mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru vojáka z povolání podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání. Dle dikce tohoto zákonného ustanovení je pro vydání takového rozhodnutí významné pouze to, zda žalobkyně přestala být ze zdravotních důvodů způsobilá vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení a není pro ni jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

služební zařazení. Zákonost postupu služebního funkcionáře při určení vojáka do dispozice, které časově předcházelo vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, zkrátka není podmínkou pro propuštění vojáka ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání. Soud k tomu dodává, že poukazy žalobkyně na § 6 odst. 3, § 10 odst. 1 a odst. 6 zákona o vojácích z povolání nemohou zpochybnit zákonost napadeného rozhodnutí a stejně tomu je i v případě argumentace žalobkyně, že pokud byla v dispozici velitele 14. pluku logistické podpory, spadala do pravomoci tohoto služebního orgánu, který mohl vydat podnět na určení do dispozice. Nadto podnět ve věcech personálních k propuštění žalobkyně ze služebního poměru byl podán dne 6. 12. 2023, a časově tak předcházel vydání personálního rozkazu sp. zn. 19603/2023. Z výše uvedených důvodů soud pro nadbytečnost neprovedl ani důkaz personálním rozkazem sp. zn. 19603/2023.

44. K výše uvedenému soud dodává, že voják smí být služebně zařazen na služební místo (§ 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání), případně přeložen do jiného místa výkonu služby (§ 16 odst. 1 téhož zákona) i bez svého souhlasu na základě rozhodnutí příslušného služebního orgánu, přičemž toto rozhodování se má řídit potřebami České republiky (§ 6 odst. 1 zákona o vojácích z povolání). Z textu citované právní úpravy je zřejmé, že pro služební zařazení, zejména pro určení místa výkonu služby, jsou rozhodující potřeby České republiky, přičemž služební orgány disponují v těchto otázkách poměrně širokou mírou správního uvážení.
45. Soud připouští, že v rámci opakovaných změn dob zařazení žalobkyně do dispozice nemuselo být zcela přehledné, kdy dojde k jejímu propuštění ze služebního poměru. Třebaže mohla být předmětná situace pro žalobkyni diskomfortní, nelze z postupu služebních orgánů dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně navíc svou argumentaci ani blíže nerozvedla.
46. Soud dále podotýká, že chybějící datace v oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 5. 2024 ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 145 odst. 1 písm. d) zákona o vojácích z povolání nezpůsobuje zmatečnost řízení, jak tvrdí žalobkyně. Je zcela logické, že pokud je zahájeno řízení ve smyslu § 145 odst. 1 písm. d) zákona o vojácích z povolání, není možné již v oznámení o zahájení řízení ve věci propuštění ze služebního poměru předjímat závěr o propuštění žalobkyně ze služebního poměru a uvádět konkrétní den propuštění. Žalovaný správně konstatoval, že u tohoto typu řízení nelze předem stanovit okamžik ukončení řízení o propuštění ze služebního poměru. Namítanou zmatečnost tedy soud v řízení, resp. v oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 5. 2024 ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru neshledal.
47. Pokud žalobkyně odkazovala na personální rozkaz sp. zn. 8368/2024, je nutno rovněž uvést, že jedná se o zcela jiné řízení. Námitky, které žalobkyně uplatnila ve vztahu k personálnímu rozkazu sp. zn. 8368/2024, nemají jakoukoli relevantní spojitost s napadeným rozhodnutím. Žalobkyně v replice připustila, že ve věci uvedeného personálního rozkazu bylo vydáno rozhodnutí o odvolání, čímž *de facto* vyvrátila svou žalobní argumentaci. Soud proto neměl důvod ve věci nařizovat jednání k provedení důkazu navrhovaného jak ze strany žalobkyně, tak ze strany žalovaného, tj. personálního rozkazu č. j. MO 685196/2024-1304 (včetně doručky), kterým by bylo prokázáno, zda žalovaný o odvolání žalobkyně proti personálnímu rozkazu sp. zn. 8368/2024 rozhodl. Soud k tomu dodává, že pokud žalobkyně podala proti předmětnému rozhodnutí odvolání, nemohla být krácena na svém

právu se proti tomuto rozhodnutí bránit. Tvrzenými porušeními se však soud s ohledem na předmět tohoto řízení nemohl blíže zabývat.

48. Pokud jde o námitky uvedené pod třetím žalobním bodem, žalobkyně se domáhala nápravy neprovedení služebního hodnocení v letech 2021, 2022 a 2023 a s tím spojených nároků na dorovnání služebního platu formou výkonnostního příplatku. Tyto námitky se však naprosto míjí s podstatou nyní projednávané věci. Argumentace žalobkyně se totiž týká zcela jiných nároků, resp. jiných řízení, které ze své podstaty nemohou být předmětem řízení ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru, resp. které s tímto řízením ani nepřímo nesouvisejí. Jinak řečeno, v tomto řízení se žalobkyně nemůže domáhat náhrady tvrzené finanční újmy, neboť předmětem tohoto řízení je pouze přezkum rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Žalobkyně se se svými nároky musí nejprve obrátit na příslušné správní (služební orgány) a teprve poté se může proti příslušným rozhodnutím domáhat ochrany v rámci soudního řízení. Z výše uvedených důvodů soud neshledal případným její poukaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2023, č. j. 57 Ad 7/2022-58, neboť ten se týkal kázeňského přestupku žalobkyně. V této souvislosti soud též neshledal potřebným provést žalobkyní navrhované důkazy (zápis o vyřízení stížnosti a žádost o stanovisko č. j. MO 250452/2024-1340, rozhodnutí o přiznání odchodného sp. zn. 201327/Odch-7/21 a rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku sp. zn. 201327/VP-6/21, proti kterým žalobkyně podala odvolání).
49. Ani námitky soustředěné pod čtvrtým žalobním bodem nejsou důvodné. Soud předně odkazuje na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s totožnou námitkou žalobkyně dostatečně vypořádal, přičemž soud se se zde uvedeným závěrem žalovaného plně ztotožnil. Přestože žalobkyně, jak sama též tvrdí, byla v době vydání napadeného rozhodnutí v dočasné neschopnosti ke službě, žalovaný mohl v souladu s § 20 odst. 2 zákona o vojácích z povolání vydat napadené rozhodnutí. Ačkoli ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání zakazuje vydat rozhodnutí o propuštění vojáka ze služebního poměru, pokud je v dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc nebo úraz, odstavec 2 téhož ustanovení explicitně stanoví výjimku, pokud se jedná o důvod propuštění dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání. Lze tak shrnout, že zákaz propuštění ze služebního poměru dle § 20 odst. 1 písm. a) citovaného zákona se na žalobkyni nevztahuje s ohledem na znění § 20 odst. 2 téhož zákona.
50. Soud v tomto směru nerozumí ani argumentaci žalobkyně poměřující dočasnou a dlouhodobou neschopnost ke službě. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání totiž pracuje s pojmem dočasná neschopnost ke službě pro nemoc nebo úraz. Pokud tedy žalobkyně v žalobě uvedla, že byla v době vydání napadeného rozhodnutí v dočasné pracovní (služební) neschopnosti, je zřejmé, že postup žalovaného ani výklad nosné právní úpravy není s tímto tvrzením v rozporu. Soud tedy nepřisvědčil žalobní argumentaci, že se žalovaný dopustil mylného výkladu, v jehož důsledku uvedl žalobkyni v omyl. Nadto soudu ani není zřejmé, o jaký omyl by se mělo jednat.
51. Soud s odkazem na argumentaci uvedenou v rámci vypořádání prvního a druhého žalobního bodu uzavírá, že argumentace žalobkyně, že v době, kdy byla v dočasné pracovní neschopnosti, byla dle platného posudku ev. č. Z zdravotně způsobilá a schopná bez omezení vykonávat službu, a proto se na ní nemohlo vztahovat § 20 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, je zcela mimoběžná.

52. Lze shrnout, že v případě žalobkyně byly splněny podmínky § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání, dle kterého musí být voják propuštěn ze služebního poměru, pokud přestal být ze zdravotních důvodů způsobilý vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení a není pro něho jiné služební zařazení. Na okraj soud poznamenává, že žalobkyně druhou podmínku zákonného znění (tj. že pro ni není jiné služební zařazení) v žalobě nespороvala.
53. Závěrem soud uvádí, že nemohl přihlížet k níže uvedeným námitkám, které žalobkyně vznesla poprvé až v replice, tedy až po uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., a tudíž ve smyslu § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Opožděné jsou námitky poukazující na vady (zejména v doručování) v řízení při vydání personálního rozkazu č. j. MO 685196/2024-1304 ze dne 30. 8. 2024. K těmto námitkám soud opětovně uvádí, že se jedná o zcela jiné řízení než to, které je předmětem nyní projednávané žaloby, a nadto dodává, že pokud žalobkyně zjistila vady při vydání personálního rozkazu č. j. MO 685196/2024-1304, mohla se proti nim účinně bránit správní žalobou. Stejně tak se soud nemohl zabývat argumentací žalobkyně poukazující na to, že se v nabídkách nikdy nevyskytlo takové služební místo, které by akceptovalo § 41 odst. 3 zákona o vojácích z povolání a s tím související porušení zásady rovnosti. Pro úplnost soud konstatuje, že až v replice (a tudíž opožděně) žalobkyně odkázala na to, že v minulosti písemně uvedla, že má nadále zájem být vojákem z povolání v přímém výkonu služby, nikoliv v dočasné dispozici, a že jednostranný souhlas se svým přeložením ve smyslu § 41 odst. 3 zákona o vojácích z povolání bez současného služebního zařazení by nikdy nedala.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Soud nadto shledal, že některé navrhované důkazy [posudek ev. č. X a oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 5. 2024 o propuštění ze služebního poměru] jsou již obsahem správního spisu.
55. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon

advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.